

4. szám.

Januar 25-én, 1868.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra 3 frt. és 3 hóra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethetni minden postahivatálnál és könyvtárznál.
 Kiadóhivatal: Pest, barátok tere 7. sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petit sor 7 kr.

XIX. kötet.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!
 Datum in unserer Kaiserstadt Wien.

Magam izz csodalkozok magamat, hogyan gyüt ide én alam Bécs? Mert in idaig egy lipist se nem tetem, csak ültem, ültem; Pesten izz ültem, vasuton izz ültem, is mindadig ültem, mig cezer csak Bécsben felkeltem, is így vilagozs, hogy Bécs gyüt nekem körül.

Vasuton gyüte velem szemközt egyik barátom generalizs-honvid, kit cezer nimetek elfogtak, mikor ment tülünk oda „parlezmenteur“nek; kirdeztem tüle; te mar cezer probaltad esztet, nem filed magadat, hogy megind elfognak bennedet? Felelte raja barátom uram: mozd job vilag uralkogya; mozd nem akasztanak embereket keresztre, hanem keresztetek emberekre.

Hanem mig edig nem fogak el közülünk senkit; mig csak egy közözsügyi-birodalmi-miniszterializs-unterstehts-sekretaernek sem. Pedig bizony od jarunk legnagyobb veszed lem közepibe, a hun az ember iszre se nem veszi, hogy elesik, is úgy fölkel, mint miniszter.

Csak varok türelmezsen, is ara van szükség sok.

Mig mozd csak it vagyok, de nem vagyok sehöl. Fremdenblat hirdet: töbi delegatusok megirkezsit; rulum hozateszi: e csak Ersatzman Fotografusnal Grabenen, kinek Auslagjaban od van sok talpig decolletirozott aszonsag kipe közi kirakva minden magyar, nimet delegatusz, csak enyim kitünik tavol lite által. Kirdezem: miért nincs ot Tallérossy? feleli boltos: a csak Ersatzman. Megjeleni magat egisz corporatio ö Fölsiginil diszruhaba, csak engem othon hanyak, vagyok csak Ersatzman. Pedig bi on senkinek ö fölsige nem örülte volna, mintha engemet lata volna. — Ma nimet delegatusok hinak magyar delegatusokat orszagozs ebidre, holnap magyar delegatusok hinak nimeteket banketre; holnaputan miniszterek megtraktálnak mind a ketüt, — is in mindentüen kimarodom. Masok osztznak toasztokat is testviresüli i csokokat; in nem kapom puszedlit sem, ha csak mizezskalcsozsnal nem. Azutan majd fognak tartanyi budget tárgyalasoknal liberalizs beszideket, in mig akkor se nem leszek ot; — utolyara megkapnak vilamenyen ki arany sarkantyut, ki arany kulcsot, ki arany gyapjut, nekem akkor se jut mazs, mint „arany trombita“, — hanem

megtesik latnyi, hogy mikor ezzer azutand szavazásra kerülő dolog; akkor bizonyosan meg fog betegényi valaki, hogy Tallerossy Zebulont behozhasanak, hogy azutan mikor idehaza valakit ütnyi kel. tarthasanak elejbe az in hata-mat, is mindenki azal kibeszilhesen magat: „in voltam a Rakoczy, a Tallerossy volt a pecso-vics.“

Pedig tesik elhinyi tekintedezs barátom uram; mink keten: in meg a esziam kipvise-lünk egész Bicsben Magyarorszagot. Töbiek mind jarjak mar delegatuzs öltözetben, ha aka-rom, magyar, ha akarom nimet. Aszt izz halok, hogy od Pesten architigrizsek felhuztak frakot

balban. Baratom uram, ezek minket insultalyak! hisz ezel aszt akarnak jelentenyi, hogy elatunk Magyarorszagot nimetnek, is így nem vagyunk irdemesek töbet magyar ruhat koptatnyi. Fi-gyelmzesitek ifju conservativeket, hogy fel ne hagyának magukat ültetnyi! E csak ara valo, hogy kicsalya ak benünket nipszerüsügünk utolso ancaizbul, a magyar nadragbul, is mi-kor minalunk kimente a mente, akkor ök ujra vizsabujnak belije, is benünket kicsuknak a kapun.

alazatos szolgálja

Tallerossy von Zebulon

Szamielisz püspök levele a Pesti Napló szerkesztőjéhez.

Mászó jan. 20. 1868.

Kedves barátim!

Tulajdonképen Zsigó barátunkhoz akartam in-tézni e levelemet, de mivel nem tudom, jelenleg Miha-leknél, Frohnernél, Marschallnál vagy Steinschreibernél szerkeszti e quótás és delegationalis dicsőségben fürdő lapját, tehát azt gondoltam, legjobb lesz, ha hozzátok ezimzem, kik minden időben helyt, s oly solidaris vi-zsnyban álltok, hogy akármelyiteket sértés nélkül a lap szerkesztőjéül tarthatom.

Régen akartam írni hozzátok, de szüntelenül az a remény kecsgettetett, hogy *Steinschreibernél* együtt iha-tjuk meg a dicső 67-ki vívmányok fölött az áldomáspo-harat, de ezudar és hálátlan a világ, hiában segitettem *Pepit* kultuszminiszterségre, még csak egy haszontalan osztályfőnökségre sem tudott kinevezetni, nemhogy püspökségre; pedig most is hallom, valami *Pergert* tett kssai püspökké, kivel az igaz, hazafiúi érdemekre nem versenyezhetek, mert ország-világ tudja, hogy *Pergert* nagy ember, és *Horváth* hozzáképest bliktri, de utóvégre mégis tekintetbe vehette volna, hogy pápa ő szentségének mily tetemes áldozattal csináltam meg a kölesönt, és hogy *Lónyay* e tekintetben hozzám képest semmi, pedig *Pepi* a pápának nagy tisztelője, és *Lónyay* csak úgy válogat a kölesönökben, melyeket olesóbbnál olesóbb $\frac{1}{6}$ -ért kínálnak.

No de ilyen a világ, a valódi érdem nem talál méltánylatra, és én hiában irtam cikket lapotok szá-mára, és egyengettem az utat, melyen ti most az epret szeditek!

Mivel azonban daczára mellöztetésemnek, lelkem

veletek tart, nem állhatom meg, hogy örömet ki ne öntsem dicsőséges győzedelmeitek felett, és hozsannát ne kiáltok ama boldog állapotnak, melyet imádozt édes hazánknak szereztek.

Meg van tehát minden, miután oly régen eped-tünk! Mily szépen, gyönyörűen adta elő ezt *Andrüssy* ama híres „megnyertünk mindent“ tartalmu beszé-dében! Mért nem lehettem én akkor jelen, hogy sirtam volna örömben?!

És mindez a ti pártotok műve, mint azt legutóbbi számatok egyikében oly elragadó és magasztos szépen írjátok:

Valóban önelégültséggel, büszkeséggel tekinthet-tek művetekre, 61-ki felirástokban kifejezett kívánata-itok betű szerint teljesültek, és hazaáruló az, ki többet kíván.

Nem képzelitek, mennyire terjed a megelégedés szerteszt. A quóta és delegatio büszke önérzettel tölti el az országot. Miről apánk álmodni sem mertek vol-na, azt kivívtuk. *A német ügyet most mi intézzük.* Nem-zet dicsőbben nem vívhatta ki önállóságát, mint azon az uton, melyet ti szabtatok elejbe.

Lapotok minden száma egy gyöngyszem a nem-zet függetlensége, önállósága koszorújában.

Nem képzelitek, mily élvvel olvastuk polemiáto-kat *Kossuthal*. *Zsigó* itt remekelt. Mennyire tönkre te-tette *Lázárral*, *Asbóthtal* és a többi nagy *quantitással*, kiknek saruit megoldani *Kossuth* nem méltó. *Lázár* és *Asbóth* ezikkeit könyv nélkül tanulta be a nép vidé-künkön, és most a fonodákban a paraszt legények azon ezikkek elszavalásával vallnak szerelmet kedvesüknek.

Hát még *Zichy Tóni* cikke a dohánymonopoli-umról, az tette ám még csak meg a hatást! Azóta minden ember trafikdohányt szí, átkozza, ki a dohánymonopolium ellen beszél, mert hiszen *Zichy Tóni* napnál világosabban bebizonyította, hogy a dohánymonopoli-umnál nincsen nagyobb áldás.

Hát azt a politikai cikkek írására termett *Gyulai Palit* mért nem ugratjátok neki ismét valamely közjogi kérdés vitatásának? Nálánál nincsen erősebb politikai cikkírótok. Mily dönthetlen érvekkel utasította a hevesieket dimyetermelésre! Hasamat tartottam nevetemben, midőn e vicezt olvastam. Képezem, *Németh Berce* hogy dühösködött! Méltán! Így még tönkre nem tettek megyét, és *Wenckheim* minden menydörgése felényi hatást idézett elő. Mily hálás thema volna most például Sárosmegyét ismét tönkre tenni, a miért az igazságügyminiszternek a derék *Hlavácsot* pártoló rendelete ellen mer berzenkedni. Én nem is tudom, mit akar Sárosmegye, hogy oly becsületes hazafit, mint *Hlavács*, ül özöbe vesz és potom 4—5000 firt nyugdíját meg akarja vonni tőle, és miért? azért a csekélységért, hogy egy megye jegyzőkönyvét tévedésből porzó helyett tentával beöntötte, s néhány haszontalan lapot kitépett belőle.

Általában minden cikketek a nemzet szívverésének egy-egy viszhangja.

Ugy hallom, hogy *Falkot* elvesztettétek. Ne törődjetelek vele. A legsilányabb cikkeket ő írta. Ellenben *Ludasy Mór* ő nagyságát megnyertétek. Ezt már szere-

tem. Hogy veletek oly sima, finom modorban polemizált, midőn a „Magyar Világ“-ot szerkesztette, az mit sem tesz. Tudtam én akkor, hogy minden polemizálás csak szemfényvesztés, és együtt érez, egy ügyért ver szívetek.

Hanem a közönséget ez alig érdeklő dolgokról nem akarok többet beszélni. Beszéljünk inkább azokról, a mik inkább érdeklik a közönséget.

Megvannak-e még a Steinschreiber féle estélyek? Kiből áll most a kompánia? Hogy én most veletek nem lehetek! De az a Pepi, Pepi! Mit csinál *Illucz-Oláh*? Köszöntések nevében.

Hát *Greguss* barátunk „pinesije“ jár-e még a szerkesztőségbe? Azt kell hinnem, igen, mert az újdonságokon meglátszik.

Királyi Palit nem is kérdezem, mert tudom, hogy mióta *Szentkirályi* leköszönt és *Pali* visszaköszöntötte, azóta a város ügyeit mozdítja elő.

És kit mindenekelőtt kell vala kérdenem, *László* meg van-e? De hogy is kérdezhetem, ha ő nem volna, „Pesti Napló“ sem volna! *Zsigónak* mondjátok meg, hogy *Lászlót* megbecsülje, mert a mint hallom, *László* egy kedvetlen percében a miniszteriumhoz készült. *Lászlót* el ne bocsássátok.*)

Most isten veletek! Koronkint foglak benneteket a vidék hangulatáról tudósítani, mely most veletek együtt úszik az általatok előidézett vívmányok dicsőségében.

Hivetek

János.

*) *László* bácsit elvitték Bécsbe, delegátusnak.

A szedő.

Húgom asszony.

Ha megindul, botlik, ingadozik, ha áll,
Arcza meg van törve, sápadt, mint a halál;
Néha sir, majd kaczag, s úgy illik ez neki:
Örömét siratja, — bánatját neveti.
Szólni kezd, bár kötve a nyelvnek kereke;
És beszél, a mikor hallgatni kellene.
Hol meg egy „igen“-re szükség volna néha:
Meg se kukkan, mint a gyermek, a ki néma.
Érdekes egy alak! hát még a ruhája?!
Arra az embernek eláll szeme, szája.
Bécsi féketője*) félre van a fején:
Mintha kereszt volna korona tetején; —

*) Jámber főrjével a minap nemesak *féketőt*, de még *kötőféket* is Bécsből hozott!..

És be van egy füzve, szemével alig lát,
Csak mosolyogja a kúrmacher: a diák;
Annyi tarka-barka szalag csügg le róla:
Mintha egy új divat alkotmánya volna;
Rémitő a sleppje, borzasztó a fátyol:
A csoda, hogy meg nem ijed önmagától;
Gyermekei vannak! és már mind nagyocska,
S azoké a szégyen elpirító moeska;
Mert ha tán valaki megtudni akarja,
Hogy az én szerelmes húgomnak mi baja?
Válaszul nem nyerhet egyéb feleletet:
„A szerencsétlent a két keze verte meg!“...

* * *

Édes hazám! ugy-e neked semmi bajod:
Közösen boldogít ugy *jobb*, mint *bal* karod?!..

Kis Öcscse.

A parlamenti hangcső.

Uj patentirozott találmány a magyar német delegációk használatára. Ha a magyar delegátus beleszól magyarul, a német miniszter fülébe már németté átváltozva mennek át a szavak.

Interpelláció Szöged városából.

Tekintetös, Nömös! Ne ozetös és Vitézlő Kakas Márton ur! Ezönnel fölkéretik, hogy rögtön kérdje mög Jókait:

1-ször. Ott vót-e ő Dalmáziába, mikor Marceze Zárét írta? Mert noha az utó'só ködarabig híven leírta a vidéköt, ez még nem olég. Az itt a kérdés, hogy ösmerte-e Marceze Zare kisasszonyt ifju korában, mert ha nem ösmerte, akkor jaj! jaj neki! Nem szó'hat a tengöri kérdéshö; a mint ezt báró Kömény Zsigmond lapja elhatározta.

3-szor. Ott vót-e ő Koszteinczánál, az Una par-ton, mikor a „munkácsi rab“ átszökött? Láttá-e csakugyan azokat a bokrokat, a mike! leir? Mert ugyan híven leírja; de ha látta a bokrokat, ugy látta a rabot

is szökni: hogy engedhette mög, hogy elszökjön? A mi-ért ezt mögengedte; nem szabad neki a határörvidéki kérdéshö' hozzászó'ni,

3-szor és végre. Tudja-e azt Kömény Zsigmond, hogy a kákán csomó van? Mert mán ezt nemcsak a Pesti Napló keresi hijába; épen ugy, mint a Szamos köcsögéjit, mög más egyebet. Igy még a Pesti Napló mög nem fejt, hol van a kákán a csomó és hány helyön van, s micsoda rágások után szokott az támadni? Addig a Pesti Napló szörkesztöje se szó'hat sómmi kér-déshö; mert ilyen csomós káka mindönütt taná'kozik, a hun valami tücsök félét szeretö lény — a kákát ki nem á'hatván — szükségbü' csak a levit szívja ki, s ezután a káka csomót kap.

Ezzel segítünk a Pesti Napló szörkesztöjének, igr

A parlamenti hangcső.

Ha pedig a német miniszter a maga nyelvén beszél a hangcsőn keresztül, azt magyarul fogják megérteni a délosztrákbirodalmi delegatusok. (Feltalálója Kakas Márton; kér öt heti tartamu szabadalmat e cs. kir. találmányára.)

könnyebben mögfejt: miért és hun van a kákán a csomó? Csak arra vigyázzon, hogy azt a két csomót, a mik mindön kákaszáron föltalálhatók, el ne nevezze számár foghéjnak, a hogy a réti embörök a káka ragyát nevezik (igy nevezetik a nádlevél foltja is). Azt a két csomót az isten teremítötte.

Másrészt mög figyelmeztetjük Kakas Márton urat, hogy nem löhet mindig és mindön embör és mindönkinék Köllömösy Kelemön. Azért én csak mögmaradok tisztölője

Szömöldökös Dömötör.

Borkorcsolya.

Urambátyám Turkeviböl Karczagra utazott, utközben azonban egy kis szerencsétlenség érte, kocsijának a hátulsó kereke összetörött; tanya közelében nem

volt, hogy egy heverő kereket kölesönözhetett volna nem volt mást tenni, mint a lovak fejröl a kötőféket leszedni, s azzal megkötözni a kereket, hogy Karczagra eljuthasson.

Az országut mellett disznókat legeltető kanászbojtár is segítségére sietett urambátyámnak; fáradsága díjául nyomott is valamit a markába urambátyám, azonfelül megmondta a kanásznak: hogy ha Kevibe jász eesém, keressél fel; jól tartalak gulyásos hússal ugy, hogy olyan nagy hasad lesz, mint az árva malacznak; de tán meg sem ismernél, ugy-e?

„Hogy ne ismerném meg a tekintetes ura? a melyik disznót én egyszer meglátok, megösmérem én azt tiz esztendő mulva is.“

Diák-kaland.

Tanított a pór egyik fiát
Főiskolán már több éveken át,
A sok költség miatt az udvaron
Alig bőgött egy-két sovány barom,
Megtizedelte a collégium.
No de öröme nagy volt a fiun,
Ugy felnőtt az, mint a lilomszál,
Pelyhesedett rajta bajusz s szakál.

Egykor épen otthon szünidőzött,
S ily párbeszéd kelt apa s fia közt:
„Fiam! engem nem érhet semmi vád,
Tudom, hogy régen költök már reád;
Az a sok „karáglí“ és „istibli“,
Melyre patkót sem engedtek ütni,
Meg a „ferbli“ drága számkönyvetek,
Mit soha sem mutattál nekem meg;
Meg a poéta-könyv a „Bunyevicz“,
Vagy tán nem is jól mondtam, a „Horác“,
Ovidnak a „Metakorpálisa“,
Sok izzadás-cseppemet eliszszá.

Szeretném tudni, mi lakik benned?
Kedvemért hát egyet meg kell tenned.
Menj a lelkész urhoz és kérd meg őt:
Engedjen papolni hivek előtt,
Hadd hallja, s lássa az egész világ,
Mért a három s a jármom olyan tág.“

„Apám! pihenni jöttem én haza,
Nincs rá kedvem, a kedélyem laza,
Tanulni kell a papolást elébb,
Tudja theologus sem voltam még
Ne siessük tehát el a dolgot, —
Isten ugyse, egy igét se mondok!“

„De fiam, ne is légy te tilógus,
Sem a földönfutó mityimókus!
Szent embernek szántalak én téged,
Csak nem csalod meg e reménységet?
Parancsom teljesítsd, ez a dolog,
Ha nem próbálsz, soha sem tudod;
Különben kasza-kapára velem,
Engedetlenséged nem szívelem!“

„Kasza-kapa! Az Isten mentsen meg.
No bármi lesz belőle, engedek!“

El is ment a diák a lelkészhez,

S ez kérelmét teljesíteni kész lesz,
Ilyen intést adván a diáknak:
Hallgatóit nézze csak torzsáknak.

* * *

Ünnep van, szól a falu harangja;
Mözön délibábot költ fel hangja,
S a faluban hivek buzgóságát,
Csak egyet nem, — múzsánk bátorságát.

A falunép tömegestől tódul
Templomba, mert kedves a pap, ha uj.
Egek felé zeng a hálaének:
Fölmege a pap,— s mindnyájan ránéznek.

Ima, „miatyánk“ mind jól lejárja,
A nép a jeligét alig várja; —
Azt is úgy felveszi, — senki jobban:
Az apai szív öröme dobban.

Javában foly a predikáció,
Egyik is suttogja, másik is: „jó.“

A bíró látván a lelkesedést,
Ebben, gondolá, én is veszek részt,
Hisz' én vagyok első a faluban,
Itélni ki tudna nálam jobban?
Lányom is van, — forgandó a világ,
Hogy ha szemét ki nem veri az ág:
Vagy ki tudja! még papné is lehet,
Helyeslésül hát köhintek egyet.

Miként gondolá, úgy is tett szépen,
Kohantása megdördült a légben.

Szegény diák! — ha ez nem történik,
Jól elmondta volna biz' ő végig;
De mint óra monoton verése,
Meggzűn csak egy dongó röpülésre:
Ifju szónok megállt beszédében,
Olyan helyen, hol két pont van épen.
Nem juthatott többé egy szóhoz is,
Szüz-özvegyen maradt a protazis;
Nem tudott segíteni lelki harcán,
Bazsarózsák nőttek a két orcán.

Az apja, hogy segítsen a bajon,
Imát bocsájt az égbe léghajón,
Sugva mondja: „szállj meg égi malaszt!
Mondjad fiam tovább, tudod te azt!“

A kántor látván, hogy belerekedt,
Számítábláskán rakja az éneket,
Veres-rézsín orezáit felfűjja,
Belől ott van a sok „halleluja.“

Szikrát hányt az édesapa szeme,
Mért siet olyan nagyon ökeme,
S mond : jutalma lesz egy köből búza,
Kántor uram, csak még rá ne húzza !

De fia véget vet a scénának,
Haragosan kiáltván apjának :
„Minden bolondra is ráveszen ken' !
Lelkész ur! „nem torzsa a nép.“ — Amen.“

Purgányi.

Adomák.

B. megye azon szép vidékén, hol hajdan Béla király bölönyökre vadászott, 1866 év nyarán önkénytes katonákra tartattak vadászatok, mely miatt a román nép vasvillával, fejszével az erdőkön 4—5 százával egy csoportban védelmi állásba tette magát, nehogy önkénytesnek megfogják.

Némely falvakból éjjel hallható volt e román jelző: „tulaj.“ Ezt szokták kiáltani, ha tűz van, és ha katonát fogdosnak.

Hogy ezen önkénytes toborzást megszüntesse a szolgabíró, helységenként járt felvilágosítani a népet, de az atyafiak nem hittek a szép szónak, míg aztán a rendes sorozás be nem következett. Minthogy önként senki sem vállalkozott, a fogdosás sem sikerült, sorozásra mind az öt osztály előállítását elrendeltetett a járás székhelyére.

A járás főnöke semmikép nem akarta magára vonni a szégyent, hogy fajából ne produkáljon önkényteseket, azért a jegyzők oktatást kaptak, hogy a kiket ők akarnak, szép csendesen állítsák be a sorozáshoz, s mint önkényteseket irassák be.

A bizottmány elnöke szint adott a működésnek, s kihirdette az összejött hadkötelesek előtt, hogy a kik önkényt vállalkoztak, még azon nap elfogadtatnak, de a következő napokon aztán soroznak rendesen. A román nép kijelentette, miként ők egy véka aranyért sem lesznek önkénytesek. Ezen nyilatkozat után a jegyzők egyenkint, azaz helységenként hivogatták elő a fiukat, nem tekintve korosztályra, s ha az orvos kimondta a tauglich magyar szót, a jegyző iratta be önkénytesnek, miről a népség semmit sem tudott. A katonatorvos csodálkozott a megváltozott érületen, s kezdte dicsérni a

románokat; de egyszer midőn a „tauglich“-ot kimondta egy fiura, térdre esett, haját tépte és sirt, melyre az orvos nagyon megütközött, azért is rávált: „du verfluchter inkintes, marsch hinaus zum Teufel.“

— Nem úgy van az uram, — mondá a jegyző — ezen fiu csak katona nem akar lenni, de önkéntes igen, — s így a siránkozó fiu is önkéntes lett.

Ezután volt ilyen komédia elég, de az orvos is belátván a gazdálkodást, hallgatott, annyit azonban mondott bizalmasan, hogy a szegény néppel úgy bának, mint a birkával. — A sorozás bevégeztetett, de valamennyi önkéntesnek avatattott fel. Ilyen volt a jóérzelműség 1866 ik évben.

Az esküdthöz jött egy zsidó, épen akkor, midőn amaz hivatalos kiküldetésének megfelelő, elutazni szándékozott, s miután panaszának előadására az irodában idő nem volt, kérelmére megengedte az esküdt, hogy panaszát azon idő alatt, míg az irodából az utczán keresztül menve, lakására érnek, sorolja elő; ennek folytán a zsidó nagy sietséggel beszélé panaszát; utközben egy asszonyval találkozott, ki „dicsértessék a Jézus“ köszöntést mondott, mire a zsidó — nehogy az erre adandó felelet által az esküdt figyelme ez által is elfordíttassék — a köszönés után sietve, maga mondotta „mindörökké ámen“ s beszédjét tovább folytatta.

E panasz előadásánál mondotta Jeremiás izraelita, hogy ha ügye jó kimeneteli lesz, kétszer annyi jutalmat ad, mint az esküdt maga gondolja.

Ez ugyan, mint később megtudtam, az ígéretnél maradt.

Mikor még a kényszerkölcsönt oly hűséggel exequálták a beamtarek, történt, hogy hasonló okokból összehívatta P. község szegény zselléireit a d—i szolgabíró, és tudtukra adá, hogy a legkisebb kölcsön 20 frt és siessenek megukat bejegyeztetni.

„Kérem egész átvisszággal a tekintetes főszolgabíró urat — szólal meg egyik szegénységéről ismeretes zsellér, miután senki sem jegyezte be magát hitelezőnek — hát oszt' lehet 20 frtnál kevesebbet is adni?“

— Hogyne lehetne kedves barátom, — nyájas-kodék a szolgabíró ur, — lehet 3—4-nek összetenni 20 forintot, és azt egy firma alatt jegyzem be. Hát kend mennyit kíván fizetni? — s ezzel megmártott tollal készen várta, hogy az ivbe bejegyezhesse.

„Én, instálom alásan, egy garast sem adhatok, hanem hát csak tudni akartam.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Azért kínáljuk másnak ezt az izét; — mert nekünk nem tetszik.

— (Mi az a delegatió tulajdonképen?) Az a destillált országgyűlés. Az országgyűlésnek a quintessentiája. (Azért vannak hát vele olyan nagyra a Pesti Naplóban, hogy ez fölötte áll az országgyűlésnek.) Megmagyarázza ezt igen gazdasszonyos stylumban Csernátony komám, szólván eképen:

Kikelet.

Látott-e olvasónk tragicomicus tyúkot? olyat, mely az alája esúsztatott tojásokat kikotolván; elrémül, midőn látja, hogy csirkéi a vízbe rohantak, mert hát réczefiuk? A szegény állat alig hihet szemének, s csak futkos fel s alá a tócsa partján, mintha megörült volna, a nélkül, hogy az úszkáló költemények legkevésbé is törődnének kétségbeesett kotyogásaival.

Ha látott olvasónk ilyen jelenetet, ugyan mit érzett felette? Nemde sajnálta és nevette is a rászedett tyúk anyai ijedelmének eszeveszett tüntetéseit? Én legalább nevettem is, sajnáltam is, sőt egyszer — nem bánom, ha kikaczagtatom is e vallomásért — ki is kergettem a háládatlan ruczákat a partra, hogy ne kínozzák szívtelen fürödözésükkel szegény kotlójukat.

Mit tegyünk hát most, midőn látjuk, hogy szárazon hagyott országgyűlésünk mily fájdalmas némaságból nézi a delegátióban úszkáló kaesákat, melyeket ő hozott világra, s a melyeknek most ugyan kotkodácsolhat.

Walpole Horacenak ezerszer igaza volt: ez az élet szomorujáték azoknak, kik éreznek, bohózat azoknak, kik gondolkoznak.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országhút 18. sz. 2-ik emelet.)

S ezért van szive is esze is a magyarnak, ha sirva vigad.

Most ugyan kedvét töltheti.

— — No ugyan szépen fölépítették azt a Lipótvárosi templomot! Jobb lett volna, ha az Idők Tanuja, meg a Hírnök, a helyett, hogy Rómában támogatják az egyházat, itthon támogatták volna a magunk egyházat.

— — A nagyváradai zsidók az egyenjogosítás megünneplésére nagyszerű bankettet rendeztek, melyről sokan kölcsönös ölelgetés és csókolózás közt, becsipett állapotban távoztak. Másnap valaki azt mondá: „jó volna most a biharmegyei közkórházban levő bolondokat abba a terembe küldeni, hol a bankett tartatott, hogy egy kis észre tegyenek szert, mert sokan itt vesztették el az övéiket.“ (Nem igen jó élez biz ez, hallja kend!)

— — Ugyanezen bankettben egy szellemdús doktor pohárköszöntésében azt a hasonlatot tette, hogy „a magyar az aczél, a zsidó pedig a kova, mely két dolog együtt működve az éltető tüzet adja.“ Mire Gyalokai Antal körülbelöl következőképen felelt: „Egészen eltekintve attól, hogy most már *gyufával* szoktunk tüzet csinálni; ez már azért sem korszerű hasonlat, mivel az aczél *üti* a kovát, hogy tüzet adjon, addig, mig egészen el nem kopik, azután eldobják az utóbbit; mi magyarok pedig már eleget ütöttük kölcsönösen zsidainkat, eldobni pedig plane nem akarjuk, sőt épen most emeltük fel magunkhoz; hasonlitsuk a magyart inkább a *kovászhoz*, a zsidót pedig a *liszthez*, mely együtt jó magyar kenyeret ad.“ (Csakhogy itt megint az a baj, hogy a kenyeret megeszi egy harmadik, például a közönséges politika! Hiába, minden hasonlat sántít.)

Előfizetési feltételek

„AZ ŰSTÖKÖS“

1868-dik évi folyamára.

Egész évre	6 frt — kr.
Félévre	3 „ — „
Negyedévre	1 „ 50 „

☛ Az előfizetési pénzek Emich Gusztáv kiadó-hivatallába (Barátok tere 7. sz.) intézendők.

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1868.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Folták.